HOTĂRÂREA TRIBUNALULUI (Camera a doua)

8 mai 2012*

„Dumping — Importuri de etanolamine originare din Statele Unite ale Americii — Taxă antidumping definitivă — Expirarea măsurilor antidumping — Reexaminare — Probabilitate de continuare sau de reapariție a dumpingului — Articolul 11 alineatul (2) din Regulamentul (CE) nr. 1225/2009”

În cauza T-158/10,

The Dow Chemical Company, cu sediul în Midland, Michigan (Statele Unite), reprezentată inițial de J.-F. Bellis, de R. Luff și de V. Hahn și ulterior de J.-F. Bellis și de R. Luff, avocați,

reclamantă,

împotriva

Consiliului Uniunii Europene, reprezentat de J.-P. Hix, de R. Szostak și de B. Driessen, în calitate de agenți, asistați de G. Berrisch, avocat, și de N. Chesaites, barrister,

pârât,

susținut de

Comisia Europeană, reprezentată inițial de H. van Vliet și de M. França și ulterior de M. França și de A. Stobiecka-Kuik, în calitate de agenți,

intervenientă,

având ca obiect o cerere de anulare în parte a Regulamentului de punere în aplicare (UE) nr. 54/2010 al Consiliului din 19 ianuarie 2010 de instituire a unei taxe antidumping definitive la importurile de etanolamine originare din Statele Unite ale Americii (JO L 17, p. 1),

TRIBUNALUL (Camera a doua),

compus din domnii N. J. Forwood, președinte, F. Dehousse (raportor) și J. Schwarcz, judecători,

grefier: doamna J. Weychert, administrator,

având în vedere procedura scrisă și în urma ședinței din 20 septembrie 2011,

pronunță prezenta

* Limba de procedură: engleza.

Hotărâre

Istoricul cauzei

1 La 1 februarie 1994, Consiliul Uniunii Europene a adoptat Regulamentul (CE) nr. 229/94 de instituire a unor taxe antidumping definitive la importurile în Comunitate de etanolamine originare din Statele Unite ale Americii și de percepere definitivă a taxelor provizorii (JO L 28, p. 40).

2 La 20 iulie 2000, în urma unei reexaminări în temeiul Regulamentului (CE) nr. 384/96 al Consiliului din 22 decembrie 1995 privind protecția împotriva importurilor care fac obiectul unui dumping din partea țărilor care nu sunt membre ale Comunității Europene (JO 1996, L 56, p. 1, Ediție specială, 11/vol. 12, p. 223), cu modificările ulterioare [înlocuit de Regulamentul (CE) nr. 1225/2009 al Consiliului din 30 noiembrie 2009 privind protecția împotriva importurilor care fac obiectul unui dumping din partea țărilor care nu sunt membre ale Comunității Europene (JO L 343, p. 51, rectificare în JO 2010, L 7, p. 22), denumit în continuare „regulamentul de bază”], și în special în temeiul articolului 11 alineatele (2) și (3) din Regulamentul nr. 384/96 [devenit articolul 11 alineatele (2) și (3) din regulamentul de bază], Consiliul a adoptat Regulamentul (CE) nr. 1603/2000 de instituire a unui drept antidumping definitiv asupra importurilor de etanolamine originare din Statele Unite ale Americii (JO L 185, p. 1, Ediție specială, 11/vol. 21, p. 46). Taxa antidumping pentru importurile provenite de la reclamantă, The Dow Chemical Company, a fost stabilită la 69,40 euro pe tonă.

3 La 23 octombrie 2006, în urma unei reexaminări în temeiul articolului 11 alineatele (2) și (3) din Regulamentul nr. 384/96, Consiliul a adoptat Regulamentul (CE) nr. 1583/2006 de instituire a unui drept antidumping definitiv la importurile de etanolamine originare din Statele Unite ale Americii (JO L 294, p. 2, Ediție specială, 11/vol. 50, p. 82). Regulamentul nr. 1583/2006 a fost aplicabil pe o perioadă de doi ani. Acesta a stabilit taxa antidumping pentru importurile provenite de la reclamantă la 59,25 euro pe tonă.

4 La 18 martie 2008, în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene*, a fost publicat un aviz de expirare iminentă a măsurilor antidumping în vigoare (JO C 71, p. 13).

5 La 25 iulie 2008, anumiți producători reprezentând peste 50 % din totalul producției de etanolamine din Uniunea Europeană au depus o cerere de reexaminare a măsurilor antidumping în vigoare, în temeiul articolului 11 alineatul (2) din Regulamentul nr. 384/96.

6 La 25 octombrie 2008, Comisia Comunităților Europene a publicat în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene* un aviz de inițiere a unei reexaminări în perspectiva expirării măsurilor antidumping privind importurile de etanolamine originare din Statele Unite ale Americii (JO C 270, p. 26).

7 La 22 octombrie 2009, Comisia a adresat reclamantei un document de informare generală și un document de informare specifică. În acestea Comisia a arătat în special că importurile provenite de la reclamantă nu făcuseră obiectul unui dumping în perioada anchetei de reexaminare, desfășurată între 1 octombrie 2007 și 30 septembrie 2008 (denumită în continuare „perioada anchetei de reexaminare”). Pe de altă parte, Comisia a indicat că marja de dumping a celui de al doilea producător american, Ineos Oxide LLC (denumit în continuare „Ineos”), care a cooperat la procedura antidumping, se ridica la 11,9 %. Comisia a atribuit aceeași marjă de dumping producătorilor americani care nu cooperaseră la procedura antidumping. Comisia a concluzionat în sensul că exista un risc de reapariție a prejudiciului.

8 La 6 noiembrie 2009, reclamanta a comunicat observațiile sale asupra documentelor de informare pe care le primise de la Comisie.

9 La 19 ianuarie 2010, Consiliul a adoptat Regulamentul de punere în aplicare (UE) nr. 54/2010 de instituire a unei taxe antidumping definitive la importurile de etanolamine originare din Statele Unite ale Americii (JO L 17, p. 1, denumit în continuare „regulamentul atacat”). Regulamentul atacat este aplicabil pe o perioadă de doi ani. Acesta stabilește taxa antidumping pentru importurile provenite de la reclamantă la 59,25 euro pe tonă. Consiliul consideră că este probabilă reapariția prejudiciului în cazul abrogării măsurilor antidumping [considerentul (91) al regulamentului atacat]. În susținerea concluziei sale, Consiliul invocă în special continuarea dumpingului pe parcursul perioadei anchetei de reexaminare, capacitatea neutilizată a producătorilor americani, taxele antidumping impuse în China asupra produsului în discuție, cererea produsului în discuție în Statele Unite și pe piețele de export ale acestei țări, reorientarea de la producția de monoetilenglicol către producția de etanolamine și faptul că societățile care nu au cooperat în cadrul procedurii ar fi în continuare interesate să rămână pe piața Uniunii și să își intensifice exporturile [considerentul (81) al regulamentului atacat].

Procedura și concluziile părților

10 Prin cererea introductivă înregistrată la grefa Tribunalului la 9 aprilie 2010, reclamanta a introdus prezenta acțiune.

11 Prin actul depus la grefa Tribunalului la 21 mai 2010, Comisia a formulat o cerere de intervenție în susținerea concluziilor Consiliului. Prin Ordonanța din 23 august 2010, președintele Camerei întâi a Tribunalului a admis această intervenție.

12 Întrucât compunerea camerelor Tribunalului a fost modificată, judecătorul raportor a fost repartizat la Camera a doua, căreia, în consecință, i-a fost atribuită prezenta cauză.

13 Pe baza raportului întocmit de judecătorul raportor, Tribunalul (Camera a doua) a decis deschiderea procedurii orale și, în cadrul măsurilor de organizare prevăzute la articolul 64 din Regulamentul de procedură al Tribunalului, a invitat Consiliul să răspundă la anumite întrebări scrise. Consiliul a răspuns la aceste întrebări printr-un act depus la grefa Tribunalului la 15 iulie 2011.

14 Pledoariile părților și răspunsurile acestora la întrebările adresate de Tribunal au fost ascultate în ședința din 20 septembrie 2011.

15 În ședință, Consiliul a precizat că dorea să corecteze răspunsurile scrise pe care le depusese la grefa Tribunalului la 15 iulie 2011. Consiliului i s-a solicitat să prezinte aceste modificări în scris, iar acesta s-a conformat în termenul acordat. Reclamantei i s-a solicitat să prezinte observații cu privire la modificările depuse de Consiliu, iar aceasta s-a conformat în termenul acordat.

16 Procedura orală a fost declarată terminată la 31 octombrie 2011.

17 Reclamanta solicită Tribunalului:

— anularea regulamentului atacat în măsura în care o privește;

— obligarea Consiliului la plata cheltuielilor de judecată.

18 Consiliul și Comisia solicită Tribunalului:

— respingerea acțiunii;

— obligarea reclamantei la plata cheltuielilor de judecată.

În drept

19 Acțiunea reclamantei are la bază un singur motiv, întemeiat pe încălcarea articolului 11 alineatul (2) din regulamentul de bază. Acest motiv se împarte în șapte aspecte prin care se invocă erori vădite în stabilirea și în aprecierea faptelor. Primul aspect privește constatarea unui dumping în perioada anchetei de reexaminare. Al doilea aspect se referă la creșterea dumpingului ulterior perioadei anchetei de reexaminare. Al treilea aspect privește capacitatea de producție neutilizată de etanolamine în Statele Unite. Al patrulea aspect privește deturnarea schimburilor care rezultă din măsurile antidumping aplicate de China. Al cincilea aspect se referă la evoluția cererii în Satele Unite și pe alte piețe. Al șaselea aspect privește reorientarea de la producția de monoetilenglicol către producția de etanolamine. Al șaptelea aspect se referă la raportul dintre prețurile din Statele Unite și prețurile din Uniune.

20 Tribunalul consideră oportun să se pronunțe asupra primului și a celui de al treilea aspect ale motivului unic.

21 Cu titlu introductiv, trebuie amintit, în primul rând, că în domeniul politicii comerciale comune și în special în domeniul măsurilor de protecție comercială instituțiile Uniunii dispun de o putere largă de apreciere datorită complexității situațiilor economice, politice și juridice pe care acestea trebuie să le analizeze (a se vedea Hotărârea Curții din 27 septembrie 2007, Ikea Wholesale, C-351/04, Rep., p. I-7723, punctul 40, și Hotărârea Curții din 11 februarie 2010, Hoesch Metals and Alloys, C-373/08, Rep., p. I-951, punctul 61). În acest context, trebuie considerat că examinarea probabilității unei continuări sau a unei reapariții a dumpingului și a prejudiciului presupune evaluarea unor aspecte economice complexe, iar controlul jurisdicțional al acestei aprecieri trebuie să se limiteze, în consecință, la verificarea respectării normelor de procedură, a exactității materiale a faptelor reținute pentru efectuarea alegerii contestate, a inexistenței oricăror erori vădite în aprecierea acestor fapte sau a inexistenței oricărui abuz de putere (a se vedea în acest sens Hotărârea Tribunalului din 20 iunie 2001, Euroalliages/Comisia, T-188/99, Rec., p. II-1757, punctele 45 și 46).

22 În al doilea rând, conform articolului 11 alineatul (2) primul paragraf din regulamentul de bază, o măsură antidumping expiră la cinci ani de la instituirea ei sau la cinci ani de la data încheierii reexaminării celei mai recente care a avut ca obiect atât dumpingul, cât și prejudiciul, „cu excepția cazului în care reexaminarea a stabilit că expirarea măsurii ar favoriza continuarea sau reapariția dumpingului și a prejudiciului”. Din acest text rezultă, mai întâi, că expirarea unei măsuri după cinci ani constituie regula, în timp ce menținerea sa reprezintă o excepție. În plus, menținerea unei măsuri depinde de rezultatul unei aprecieri a consecințelor expirării sale, așadar, de o prognoză întemeiată pe ipoteze privind evoluțiile viitoare ale situației pieței relevante. În sfârșit, rezultă din această dispoziție că simpla posibilitate de continuare sau de reapariție a dumpingului și a prejudiciului nu este suficientă pentru a justifica menținerea unei măsuri, menținerea fiind condiționată de constatarea pozitivă, pe baza unei anchete, de către autoritățile competente a probabilității continuării sau a reapariției dumpingului și a prejudiciului (Hotărârea Tribunalului Euroalliages/Comisia, punctul 21 de mai sus, punctele 41, 42 și 57, și Hotărârea Tribunalului din 8 iulie 2003, Euroalliages și alții/Comisia, T-132/01, Rec., p. II-2359, punctul 37).

Cu privire la primul aspect al motivului unic privind constatarea unui dumping în perioada anchetei de reexaminare

Argumentele părților

23 Reclamanta, făcând referire la considerentul (80) al regulamentului atacat, arată că existența unui dumping de 11,9 % nu a fost constatată în mod formal decât pentru o singură societate, și anume Ineos. Importurile provenite de la această societate care ar fi avut legătură cu unul dintre reclamanți nu ar fi reprezentat totuși decât o parte redusă din importurile totale de etanolamine provenite din

Statele Unite. Marea majoritate a acestor importuri, și anume peste 85 %, ar proveni în fapt de la reclamantă. Or, marja de dumping a reclamantei ar fi de –7 % (și anume inexistența dumpingului). Constatarea unui dumping din partea Ineos nu ar fi, așadar, reprezentativă.

24 Pe de altă parte, instituțiile ar fi imputat marja de dumping a Ineos unui al treilea producător american, care ar avea o importanță deosebit de marginală și care nu ar fi cooperat la anchetă. Or, contrar afirmației Consiliului preluate în considerentul (116) al regulamentului atacat, nimic nu ar permite să se considere că acest producător ar practica în mod necesar un dumping dacă ar relua vânzările sale la export în Uniune.

25 În orice caz, marja de dumping medie ponderată la nivel național pentru importurile de etanolamine provenite din Statele Unite în perioada anchetei de reexaminare ar fi de –4,5 % (și anume inexistența dumpingului). În această privință, reclamanta face referire la o altă cauză în care Comisia ar fi utilizat o marjă de dumping medie ponderată la nivel național pentru a-și întemeia concluziile. Reclamanta precizează că nu susține că articolul 9 alineatul (3) din regulamentul de bază se aplică în contextul articolului 11 alineatul (2) din același regulament. Ea ar fi menționat această cauză pentru a preciza că dumpingul din partea unui exportator sau a doi exportatori nu trebuia să ascundă faptul că nu exista dumping la nivel național. Reclamanta subliniază de asemenea că, în înscrisurile sale prezentate la Tribunal, Consiliul ar recunoaște că, în cadrul unei reexaminări, instituțiile ar trebui să efectueze o analiză în raport cu țara exportatoare avută în vedere. Aceasta ar implica obligația evaluării dumpingului pentru importurile provenite din Statele Unite în ansamblu. În speță, Consiliul ar recunoaște că instituțiile nu au constatat că importurile provenite din Statele Unite în ansamblu făcuseră în mod real obiectul unui dumping. Pe de altă parte, Consiliul ar considera de asemenea că poate întemeia concluzia de continuare a dumpingului pe existența unui dumping, efectiv sau imputat, din partea unor exportatori care reprezintă mai puțin de 10 % din importurile avute în vedere. Totuși, Consiliul s-ar contrazice, întrucât, în cursul procedurii, instituțiile susținuseră poziția potrivit căreia o reexaminare a măsurilor care urmau să expire nu este o anchetă privind importurile provenite de la un singur exportator. În sfârșit, raportul organului de apel al Organizației Mondiale a Comerțului (OMC), invocat de Consiliu în înscrisurile sale, ar confirma faptul că instituțiile ar trebui să evalueze marja de dumping „în funcție de produs”. În speță, această marjă de dumping ar fi negativă.

26 Consiliul precizează că concluzia preluată în considerentul (80) al regulamentului atacat nu ar evidenția nicio eroare. Din concluziile specifice privind dumpingul, enunțate în considerentul (23) al regulamentului atacat, ar rezulta că instituțiile nu au simulat stabilirea marjei reale de dumping a doi producători americani. Pe de altă parte, în ceea ce privește faptul menționat de reclamantă potrivit căruia constatarea unui dumping din partea Ineos nu ar fi reprezentativă, Consiliul precizează că instituțiile nu au obligația să stabilească existența unui dumping pentru fiecare exportator considerat în mod individual, întrucât marjele de dumping și taxele antidumping corespunzătoare nu pot fi modificate în cadrul unei reexaminări de acest tip. De fapt, ar fi important să se stabilească dacă continuă să existe un dumping din partea țării exportatoare avute în vedere. Această abordare ar fi fost confirmată de un raport al organului de apel al OMC. În această privință, ar fi falsă afirmația reclamantei potrivit căreia raportul respectiv ar confirma faptul că instituțiile ar trebui să evalueze marja de dumping „în funcție de produs”. Constatările organului de apel al OMC s-ar referi la articolul 9.2 din Acordul privind aplicarea articolului VI din Acordul General pentru Tarife și Comerț din 1994 (GATT) (JO L 336, p. 103, Ediție specială, 11/vol. 10, p. 112), care figurează în anexa 1A la Acordul de instituire a OMC (JO 1994, L 336, p. 3, Ediție specială, 11/vol. 10, p. 5), care se aplică anchetelor inițiale, iar nu la articolul 11.3 din acordul menționat. În sfârșit, afirmația reclamantei nu ar ține cont de marja de dumping care ar trebui imputată celui de al treilea producător american vizat de reclamantă în înscrisurile sale.

27 În ceea ce privește al treilea producător american vizat de reclamantă în înscrisurile sale, Consiliul face trimitere la considerentul (29) al regulamentului atacat și apreciază, în esență, că producătorul respectiv nu ar avea o importanță foarte redusă.

28 În ceea ce privește faptul, invocat de reclamantă, că marja de dumping pentru importurile produsului în cauză provenite din Statele Unite era de –4,5 %, Consiliul susține că instituțiile nu au constatat că importurile provenite din Statele Unite în ansamblu, astfel cum indică reclamanta, făcuseră efectiv obiectul unui dumping. Pe de altă parte, Consiliul susține că instituțiile nu au obligația să stabilească existența unui dumping pentru fiecare exportator considerat în mod individual, nici să calculeze o marjă de dumping la scară națională. Cauza la care face trimitere reclamanta în înscrisurile sale nu ar fi pertinentă, întrucât aceasta se referea la o anchetă deschisă în temeiul articolului 5 din regulamentul de bază. Or, modalitățile de încheiere a acestui tip de anchetă, prevăzute la articolul 9 alineatul (3) din regulamentul de bază, nu s-ar aplica anchetelor de reexaminare desfășurate în temeiul articolului 11 alineatul (2) din același regulament.

Aprecierea Tribunalului

29 Cu titlu introductiv, trebuie arătat că regulamentul atacat conține un punct C intitulat „Probabilitatea continuării sau reapariției dumpingului”. În considerentul (17) al regulamentului atacat, Consiliul precizează că „s-a analizat dacă există sau nu dumping”.

30 În considerentul (23) al regulamentului atacat, Consiliul a indicat că comparația între valoarea normală medie ponderată și media ponderată a prețurilor de export a „evidențiat existența unui dumping”. În această privință, Consiliul a constatat că marja de dumping a reclamantei era de 0 % (marja reală calculată fiind de –7 %), iar marja de dumping a Ineos era de 11,9 %. Această din urmă marjă de dumping a fost atribuită și celorlalți exportatori care nu au cooperat la procedura antidumping.

31 În considerentul (24) al regulamentului atacat, Consiliul a indicat că, pe lângă efectuarea analizei referitoare la „existența unui dumping”, s-a examinat probabilitatea „continuării dumpingului”.

32 În considerentul (25) al regulamentului atacat, în cadrul analizei nivelului dumpingului în cazul abrogării măsurilor, Consiliul a precizat că, „[d]acă prețurile de export s-ar reduce proporțional cu nivelul taxelor, marjele de dumping observate în cursul [perioadei anchetei de examinare] PAR ar fi de 12 % pentru [Ineos] și părțile care nu au cooperat (în conformitate cu articolul 18 din regulamentul de bază) și în continuare inexistente pentru [reclamantă]”.

33 Analiza efectuată de Consiliu l-a determinat să concluzioneze că exista o probabilitate de „continuare a dumpingului” [considerentul (51) al regulamentului atacat].

34 În considerentul (74) al regulamentului atacat, în cadrul analizei situației industriei comunitare, Consiliul a amintit că „[d]umpingul [continuase] în cursul perioadei de anchetă [de reexaminare]”.

35 În considerentul (80) al regulamentului atacat, în cadrul analizei probabilității reapariției prejudiciului, Consiliul a precizat că „doi producători-exportatori americani continua[seră] practicile de dumping în cursul PAR”.

36 În sfârșit, în considerentele (113) și (114) ale regulamentului atacat, Consiliul a concluzionat indicând că „[a]ncheta arăta[se] că exista probabilitatea unei continuări a dumpingului (inclusiv probabilitatea unei creșteri a volumului de exporturi făcând obiectul unui dumping), precum și probabilitatea reapariției prejudiciului” și că, „[d]eși a fost luat în considerare faptul că unul dintre cei doi producători-exportatori care au cooperat nu practica dumpingul și (prin urmare) s-a presupus că partea sa din importurile viitoare originare din SUA nu [ar] face obiectul unui dumping, [ar fi] întrun[ite] totuși condițiile pentru menținerea măsurilor în temeiul articolului 11 alineatul (2)”.

37 Rezultă din aceste elemente că, pentru a concluziona necesitatea de a menține în vigoare măsurile antidumping, Consiliul s-a întemeiat exclusiv pe probabilitatea continuării dumpingului. Consiliul nu a invocat probabilitatea reapariției dumpingului. Pe de altă parte, pentru a formula concluzia că exista o

probabilitate de continuare a dumpingului, Consiliul s-a întemeiat, în special, pe faptul că dumpingul continuase în perioada anchetei de reexaminare. În sfârșit, concluzia Consiliului potrivit căreia dumpingul continuase în perioada anchetei de reexaminare se bazează pe faptul că doi producători-exportatori practicaseră dumpingul. Consiliul nu a precizat că reclamanta continuase dumpingul, nici că acesta putea să reapară. Rezultă din aceasta în mod implicit, dar și necesar că Consiliul a stabilit o legătură între dumpingul practicat de doi producători-exportatori în perioada anchetei de reexaminare și probabilitatea continuării dumpingului dacă măsurile trebuiau abrogate.

38 Reclamanta consideră, în esență, în special că Consiliul nu putea face abstracție de faptul că aceasta nu practicase dumpingul în perioada anchetei de reexaminare.

39 În primul rând, trebuie subliniat că, în speță, Consiliul s-a întemeiat pe probabilitatea continuării dumpingului, apreciind în special că dumpingul continuase în perioada anchetei de reexaminare.

40 În al doilea rând, trebuie arătat că termenul „dumping”, astfel cum este preluat la articolul 11 alineatul (2) din regulamentul de bază, nu este definit. Cu toate acestea, având în vedere structura regulamentului de bază și în lipsa unei indicații contrare, trebuie considerat că termenul „dumping”, preluat la articolul 11 alineatul (2) din regulamentul de bază, are aceeași semnificație ca termenul „dumping”, definit la articolul 1 din regulamentul menționat, care se referă la „principii”.

41 În al treilea rând, în sensul articolului 1 din regulamentul de bază și în special în sensul alineatelor (1) și (2) ale acestuia, dumpingul face referire la un produs care este pus în liberă circulație în Uniunea Europeană. Atunci când produsul respectiv face obiectul unui dumping și cauzează un prejudiciu, instituțiile vor putea, sub rezerva îndeplinirii altor condiții, impune măsuri antidumping.

42 În al patrulea rând, trebuie amintit că procedurile atindumping se referă, în principiu, la toate importurile unei anumite categorii de produse provenite dintr-o țară terță, iar nu la importurile de produse ale unor întreprinderi determinate (Hotărârea Curții din 7 decembrie 1993, Rima Eletrometalurgia/Consiliul, C-216/91, Rec., p. I-6303, punctul 17). În plus, conform articolului 9 alineatul (5) din regulamentul de bază, se impune o taxă antidumping a cărei valoare este adecvată fiecărui caz, în mod nediscriminatoriu, la importurile unui produs.

43 În al cincilea rând, trebuie subliniat că, în cadrul articolului 11 alineatul (2) din regulamentul de bază, instituțiile pot fie să mențină, fie să lase să expire măsurile aflate în vigoare. Acestea nu pot modifica măsurile menționate pentru a ține cont în special de faptul că anumite întreprinderi nu ar fi practicat dumpingul.

44 Rezultă din cele de mai sus că noțiunea de continuare a dumpingului, preluată la articolul 11 alineatul (2) din regulamentul de bază, include dumpingul al cărui obiect îl constituie produsul în cauză provenit dintr-o țară terță, iar nu doar dumpingul practicat de anumite întreprinderi, astfel cum a recunoscut de altfel Consiliul în înscrisurile sale.

45 În speță, pe de o parte, rezultă din elementele prezentate în dezbateri că importurile provenite de la reclamantă reprezentau marea majoritate a importurilor provenite din Statele Unite în perioada anchetei de reexaminare, și anume mai mult de 85 % din volum, aspect necontestat de Consiliu. Pe de altă parte, dacă importurile provenite de la reclamantă ar fi fost luate în considerare în mod corespunzător în analiza efectuată de instituții, acestea nu ar fi putut ajunge la concluzia că dumpingul pentru produsul în cauză originar din Statele Unite ar fi continuat în perioada anchetei de reexaminare. Astfel, în acest caz, instituțiile ar fi trebuit să constate că marea majoritate a importurilor provenite din Statele Unite, și anume mai mult de 85 %, fuseseră efectuate fără dumping. Această situație ar fi trebuit să determine, în definitiv, constatarea faptului că marja medie ponderată pentru importurile produsului în cauză originare din Statele Unite era negativă (și anume inexistența dumpingului), astfel cum rezultă din calculele efectuate de reclamantă și care nu au fost infirmate de

Consiliu. În aceste condiții, Consiliul nu ar fi putut ajunge la concluzia că dumpingul continuase în perioada anchetei de reexaminare și nici că exista o probabilitate de continuare a dumpingului. În consecință, Consiliul ar fi trebuit să demonstreze că exista o probabilitate de reapariție a dumpingului.

46 În orice caz, chiar presupunând că termenul continuare a dumpingului, astfel cum este preluat la articolul 11 alineatul (2) din regulamentul de bază, poate fi interpretat că se referă de fapt la dumpingul întreprinderilor considerate în mod individual sau al unora dintre acestea, trebuie arătat că, în ceea ce privește reclamanta, instituțiile nu puteau să concluzioneze continuarea dumpingului, ceea ce de altfel nici nu au făcut. Pe de altă parte, în considerentul (25) al regulamentului atacat, Consiliul precizează că, în cazul abrogării măsurilor, „dumping[ul] [ar fi] în continuare inexistent pentru [reclamantă]”. În aceste condiții, ar fi trebuit ca instituțiile să demonstreze, pe lângă probabilitatea continuării dumpingului (pentru ceilalți doi producători-exportatori), și probabilitatea reapariției dumpingului în ceea ce privește reclamanta. Or, regulamentul atacat nu conține niciun element în această privință.

47 Pentru toate aceste motive, trebuie considerat că, întrucât a concluzionat în sensul continuării dumpingului în perioada anchetei de reexaminare și, în consecință, pe această bază, întrucât a considerat probabilitatea continuării dumpingului, Consiliul a săvârșit o eroare vădită de apreciere. Așadar, primul aspect al motivului unic trebuie admis și, în consecință, regulamentul atacat trebuie anulat în măsura în care o privește pe reclamantă.

Cu privire la al treilea aspect al motivului unic, privind capacitatea de producție neutilizată de etanolamine în Statele Unite

Argumentele părților

48 Reclamanta consideră că afirmația Consiliului, preluată în considerentul (28) al regulamentului atacat, care menționează capacitatea de producție neutilizată în Statele Unite, nu este justificată. Ar fi vorba despre un element esențial care ar permite justificarea concluziei instituțiilor potrivit căreia măsurile antidumping trebuie să fie menținute pe o perioadă suplimentară de doi ani, astfel cum s-ar indica în considerentul (117) al regulamentului atacat. În cursul procedurii administrative, reclamanta ar fi semnalat că estimarea menționată de instituții (70 000 de tone) se întemeia pe un calcul greșit, întrucât se compara producția maximă posibilă (și anume capacitatea efectivă a industriei) cu consumul american total, în loc de producția americană totală. Ca urmare a comentariilor reclamantei, instituțiile ar fi indicat că și-au modificat metoda de calcul. Cu toate acestea, în considerentul (26) al regulamentului atacat, Consiliul ar fi făcut referire la datele care au justificat calculul inițial al capacității de producție neutilizate. În realitate, raportul economic avut în vedere în considerentul (26) al regulamentului atacat ar evidenția că nu există capacități de producție neutilizate în Statele Unite atunci când capacitatea de producție este comparată cu producția americană reală. Industria americană ar fi funcționat la maximul capacității sale de producție. Reclamanta adaugă că, în cadrul înscrisurilor sale prezentate la Tribunal, Consiliul continuă să facă confuzie între capacitatea de producție neutilizată și excedentul de ofertă pe piața americană. Pe de altă parte, în ceea ce privește faptul invocat de Consiliu potrivit căruia reclamanta ar funcționa la 80 % din capacitatea sa nominală deplină, ar trebui să se țină seama de uraganele care au afectat statele Louisiana și Texas (Statele Unite) în perioada anchetei de reexaminare și care au determinat închiderea unor fabrici, astfel cum ar confirma o publicație citată de regulamentul atacat. În acest context, capacitatea de producție efectivă ar fi scăzut, iar rata de utilizare a capacității de producție a reclamantei ar fi fost de 98,7 %.

49 Consiliul precizează că într-adevăr instituțiile au modificat metoda lor de calcul în cursul procedurii (pentru a ajunge la un calcul definitiv de 60 000 de tone de capacitate de producție neutilizată). Cu toate acestea, spre deosebire de ceea ce ar putea sugera înscrisurile reclamantei, metoda de calcul reținută în regulamentul atacat ar fi cea care rezultă din modificare, iar nu cea care, potrivit reclamantei, cuprindea inițial o eroare. Aceasta ar rezulta din formularea utilizată în

considerentul (26) al regulamentului atacat și din elementele furnizate reclamantei în cursul procedurii. În această privință, Consiliul precizează că capacitatea neutilizată a fost calculată prin scăderea volumului de producție real din capacitatea de producție efectivă. Instituțiile ar fi estimat nivelul capacității de producție efective la 90 % din capacitatea nominală totală. Pentru a stabili volumul real de producție, instituțiile s-ar fi întemeiat pe informații potrivit cărora reclamanta funcționa la 80 % din capacitatea sa nominală deplină. Potrivit Consiliului, aceasta a fost aplicată și producătorului-exportator care nu a cooperat. Faptul că, pe de altă parte, în același considerent, Consiliul a menționat diferența importantă dintre capacitatea nominală totală în Statele Unite și cererea din această țară, nu ar dovedi în niciun fel că acesta și-a întemeiat calculul capacității de producție neutilizate pe o comparație între aceste două elemente.

50 În ceea ce privește faptul invocat de reclamantă potrivit căruia industria americană ar fi funcționat la maximul capacității sale de producție, acesta ar fi contrazis de elementele pe care reclamanta le-a furnizat în cursul procedurii privind utilizarea propriei capacități de producție (și anume 80 % în perioada anchetei de reexaminare). Pe de altă parte, elementele avute în vedere de reclamantă în înscrisurile sale, situate în contextul lor, nu ar susține concluzia sa. În plus, elementele invocate de reclamantă privind uraganele care au afectat statele Louisiana și Texas în perioada anchetei de reexaminare nu ar fi fost furnizate în cursul procedurii administrative. În consecință, reclamanta nu s-ar putea întemeia pe aceste elemente pentru a determina constatarea unei erori vădite de apreciere săvârșite de instituții. În definitiv, afirmațiile reclamantei nu ar fi susținute de probe. În orice caz, considerentul (26) al regulamentului atacat ar demonstra că instituțiile au ținut cont de impactul uraganelor care au afectat statele Louisiana și Texas în perioada anchetei de reexaminare. Reclamanta nu ar contesta acest aspect.

51 În ceea ce privește raportul economic menționat de reclamantă în înscrisurile sale și avut în vedere în considerentul (26) al regulamentului atacat, acesta ar confirma existența unei capacități de producție potențiale neutilizate în Statele Unite. În special, acest raport ar demonstra că există un excedent de ofertă pe piața americană. Acest excedent de ofertă, în plus față de capacitatea de producție neutilizată, ar confirma existența unei capacități de producție neutilizate în raport cu consumul intern. În sfârșit, Consiliul subliniază că afirmația formulată în considerentul (117) al regulamentului atacat urmărește de fapt să justifice „limitarea” menținerii măsurilor la o perioadă de doi ani în loc de cinci ani.

Aprecierea Tribunalului

52 În considerentul (26) al regulamentului atacat, Consiliul a precizat că capacitatea de producție de etanolamine neutilizată în SUA era de 60 000 de tone în perioada anchetei de reexaminare.

53 În primul rând, trebuie arătat că în considerentul (26) al regulamentului atacat se evidențiază o incoerență în ceea ce privește elementele pertinente luate în considerare pentru a stabili capacitatea de producție neutilizată în Statele Unite. Astfel, deși în considerentul menționat Consiliul precizează că a efectuat calculul „pe baza volumelor produse de cei doi producători-exportatori care au cooperat în cadrul anchetei, potrivit cărora, în mod normal, ratele de producție sunt de aproximativ 90 % din capacitatea nominală [de producție], a ipotezei că randamentul efectiv al producătorilor americani care nu au cooperat la anchetă nu ar fi fost mai scăzut de 80 % din [capacitatea] nominală [de producție], precum și pe baza datelor provenind de la publicații de prestigiu”, Consiliul face de asemenea referire, în două rânduri, la o apreciere întemeiată pe consumul intern în Statele Unite. Mai precis, Consiliul arată, mai întâi, că, „[î]n comparație cu o capacitate nominală totală estimată în SUA la 732 000 tone, cererea totală estimată, inclusiv consumul captiv, s-a ridicat la 588 000 tone” și că „[r]ata de utilizare relativ scăzută a capacităților a reprezentat consecința unui număr de incidente”. În continuare, Consiliul precizează că „[e]xistența unor capacități potențiale de producție neutilizate în SUA în 2007 și 2008, în perioada acoperită de PAR, este confirmată și de o prestigioasă publicație anuală care studiază piața etanolaminelor” și că „[a]ceastă publicație a estimat un exces de ofertă

de 65 000 tone pe piața americană pentru anul 2007.” Or, astfel cum recunoaște Consiliul, în esență, în înscrisurile sale, calculul nivelului de utilizare a capacității de producție nu ia în considerare consumul intern. De altfel, Consiliul a precizat în cursul ședinței că modul de redactare a considerentului (26) al regulamentului atacat putea să apară, în această privință, ca fiind confuz.

54 În al doilea rând, rezultă din răspunsurile scrise ale Consiliului la întrebările adresate de Tribunal că metodologia urmată pentru a calcula capacitatea de producție neutilizată în Statele Unite este incertă, și anume incoerentă în raport cu probele invocate în speță. Astfel, mai întâi, deși Consiliul a afirmat într-o primă etapă că producția efectivă a reclamantei și a Ineos fusese scăzută din capacitatea de producție efectivă în Statele Unite, în final, Consiliul a precizat că producția efectivă a Ineos fusese scăzută din capacitatea de producție nominală totală în Statele Unite, înainte de a calcula capacitatea de producție efectivă din această țară. În plus, deși producția efectivă a Ineos a fost scăzută din capacitatea de producție nominală totală în Statele Unite, producțiile efective ale reclamantei și ale celorlalți producători care nu au cooperat la anchetă fuseseră scăzute, potrivit Consiliului, din capacitatea de producție efectivă în această țară. Or, nu a fost prezentat niciun element detaliat care ar putea justifica faptul că producțiile efective ale întreprinderilor în cauză au fost scăzute, pentru unele dintre acestea, din capacitatea nominală totală de producție în Statele Unite și, pentru altele, din capacitatea de producție efectivă din această țară.

55 În al treilea rând, „prestigioas[a] publicație anuală care studiază piața etanolaminelor” (și anume *Chemical Economics Handbook Product Review*, „Ethanolamines”, SRI Consulting, denumit în continuare „raportul SRI”), invocată de Consiliu în considerentul (26) al regulamentului atacat, contrazice existența unei capacități de producție neutilizate în Statele Unite având un volum de 60 000 de tone. Astfel, ținând seama de datele din raportul SRI și de metoda utilizată de Consiliu pentru a stabili capacitatea de producție efectivă de etanolamină în Statele Unite (și anume capacitatea nominală înmulțită cu o rată de 90 %), capacitatea de producție neutilizată în această țară era de 8 000 de tone în noiembrie 2008 (și anume la o lună după sfârșitul perioadei anchetei de reexaminare), ceea ce evidențiază în mod întemeiat reclamanta în înscrisurile sale, fără a fi contrazisă de Consiliu. Chiar luând în considerare o rată de 95 % pentru a calcula capacitatea de producție efectivă – și presupunând că o astfel de substituire poate fi avută în vedere –, rezultatul ar fi de 45 400 de tone, și anume o cifră cu aproape jumătate mai redusă decât cele 85 000 de tone menționate în considerentul (26) al regulamentului atacat și corespunzând unui calcul realizat cu „rate de producție mai ambițioase”, și anume o rată de 95 %, astfel cum a confirmat Consiliul în înscrisurile sale. Pe de altă parte, în ceea ce privește anul 2007 (perioada anchetei de reexaminare care include lunile octombrie, noiembrie și decembrie 2007), datele din raportul SRI permit să se stabilească o capacitate de producție neutilizată de maximum 5 650 de tone.

56 În al patrulea rând, trebuie arătat că raportul SRI menționează în mai multe rânduri că rata de utilizare a capacității de producție era foarte ridicată în Statele Unite.

57 În al cincilea rând, trebuie subliniat că nivelul de producție în perioada anchetei de reexaminare a fost afectat de uraganele Gustav și Ike (septembrie 2008), ceea ce recunoaște în mod expres Consiliul în considerentul (26) al regulamentului atacat. Mai precis, Consiliul arată că rata de utilizare relativ scăzută a capacității de producție a reprezentat consecința unui număr de incidente care au avut loc în ultimii ani, în special „impactul uraganelor Gustav și Ike asupra unor spații de producție și, respectiv, asupra anumitor spații de producție a materiei prime”. Consiliul precizează că, „[î]n ceea ce privește uraganele Ike și Gustav, acestea au avut un anumit impact și în cursul PAR, însă după această perioadă, impactul lor a fost înlăturat”. În continuare, referindu-se la o publicație profesionistă, Consiliul arată că, „[c]onform estimărilor PCI Consulting Group (PCI), [impactul uraganelor Ike și Gustav] a constat în pierderea a 39 000 de tone de producție”. Cu toate acestea, din regulamentul atacat și în special din considerentul (26) al acestuia nu rezultă că, în cadrul aprecierii sale a capacității de producție neutilizate, Consiliul ar fi ținut cont de fenomene conjuncturale, în special de efectul uraganelor Ike și Gustav. Totuși, în duplică, Consiliul afirmă că „instituțiile au ținut cont de impactul uraganelor Gustav și Ike asupra producției americane globale atunci când au calculat nivelul

capacității neutilizate în Statele Unite și că acestea s-au întemeiat pe o estimare care menționa o pierdere de producție de 39 000 de tone în această țară". Totuși, Tribunalului nu i s-a furnizat niciun element detaliat care să permită să se considere că volumul de 39 000 de tone menționat în considerentul (26) al regulamentului atacat ar fi fost inclus în mod real în calculul capacității de producție neutilizate în Statele Unite. Drept răspuns la o întrebare adresată de Tribunal în această privință, Consiliul a indicat, mai întâi, că instituțiile utilizaseră în calculul lor capacitatea nominală de producție (și anume 732 000 de tone) cuprinsă în raportul SRI, care ținea deja cont de impactul uraganelor Gustav și Ike. Ulterior, Consiliul a precizat că răspunsul său era inexact și a indicat că doar informațiile cuprinse în raportul SRI privind capacitățile efective de producție (iar nu cele privind capacitatea nominală de producție) țineau cont de perturbările cauzate de uraganele Gustav și Ike. Cu toate acestea, Consiliul a precizat de asemenea, în cadrul întrebărilor scrise adresate de Tribunal, că instituțiile nu utilizaseră datele din raportul SRI, cu excepția celei privind capacitatea nominală de producție. În consecință, este cert că Consiliul nu a utilizat datele cuprinse în raportul SRI privind capacitatea efectivă de producție. Din aceasta rezultă că, spre deosebire de ceea ce ar putea sugera primul răspuns oferit de Consiliu, pe care l-a corectat ulterior, nimic nu permite să se considere că instituțiile ar fi utilizat date care luau deja în considerare impactul uraganelor Gustav și Ike asupra producției de etanolamină în Statele Unite sau că impactul respectiv fusese avut în vedere la calculul capacității de producție neutilizate în Statele Unite.

58 În al șaselea rând, Tribunalului nu i-a fost prezentat niciun element detaliat care ar permite să justifice volumul de 60 000 de tone de capacitate neutilizată de producție de etanolamine în Statele Unite menționat de Consiliu în regulamentul atacat, ținând cont, în special de incoerențele și de contradicțiile evidențiate anterior.

59 Având în vedere cele de mai sus, trebuie considerat că probele prezentate de Consiliu pentru a concluziona că existau 60 000 de tone de capacitate de producție neutilizată de etanolamine în Statele Unite sunt fie incoerente, fie în contradicție cu elemente pertinente care trebuie să fie luate în considerare. Rezultă din aceasta că, în speță, Consiliul a săvârșit o eroare vădită de apreciere atunci când a stabilit nivelul capacității de producție neutilizate de etanolamine în Statele Unite la 60 000 de tone. Trebuie adăugat că această eroare a avut un efect asupra concluziei generale preluate în considerentul (26) al regulamentului atacat, întrucât, pe această bază, Consiliul a precizat că „exist[a] potențial pentru creșterea exporturilor din SUA și pentru preluarea unei părți din piața Uniunii".

60 În consecință, se impune admiterea celui de al treilea aspect al motivului unic și anularea, de asemenea în același temei, a regulamentului atacat, în măsura în care privește reclamanta.

Cu privire la cheltuielile de judecată

61 Potrivit articolului 87 alineatul (2) din Regulamentul de procedură al Tribunalului, partea care cade în pretenții este obligată, la cerere, la plata cheltuielilor de judecată. Întrucât Consiliul a căzut în pretenții, se impune obligarea acestuia la plata cheltuielilor de judecată, conform concluziilor reclamantei.

62 Potrivit articolului 87 alineatul (4) primul paragraf din Regulamentul de procedură, instituțiile care intervin în litigiu suportă propriile cheltuieli de judecată. Prin urmare, Comisia, care a intervenit în susținerea Consiliului, suportă propriile cheltuieli de judecată.

Pentru aceste motive,

TRIBUNALUL (Camera a doua)

declară și hotărăște:

1) **Anulează Regulamentul de punere în aplicare (UE) nr. 54/2010 al Consiliului din 19 ianuarie 2010 de instituire a unei taxe antidumping definitive la importurile de etanolamine originare din Statele Unite ale Americii în măsura în care privește The Dow Chemical Company.**

2) Consiliul Uniunii Europene suportă propriile cheltuieli de judecată, precum și pe cele efectuate de The Dow Chemical Company.

3) Comisia Europeană suportă propriile cheltuieli de judecată.

Forwood Dehousse Schwarcz

Pronunțată astfel în ședință publică la Luxemburg, la 8 mai 2012.

Semnături